

SODBA SODIŠČA PRVE STOPNJE (prvi senat)

z dne 12. septembra 2007*

V združenih zadevah T-239/04 in T-323/04,

Italijanska republika, ki jo zastopa D. Del Gaizo, zastopnik,

tožeča stranka v zadevi T-239/04,

Brandt Italia SpA, s sedežem v Verolanuovi (Italija), ki jo zastopajo M. van Empel, C. Visco in S. Lamarca, odvetniki,

tožeča stranka v zadevi T-323/04,

proti

Komisiji Evropskih skupnosti, ki jo zastopajo V. Di Bucci, C. Giolito, zastopnika, in E. Righini, zastopnica,

tožena stranka,

* Jezik postopka: italijanščina.

zaradi predloga za razglasitev ničnosti odločbe Komisije 2004/800/ES z dne 30. marca 2004 o programu državne pomoči, ki ga izvaja Italija in ki zadeva nujne odredbe glede zaposlovanja (UL L 352, str. 10),

SODIŠČE PRVE STOPNJE
EVROPSKIH SKUPNOSTI (prvi senat),

v sestavi R. García-Valdecasas, predsednik, J. D. Cooke, sodnik, in I. Labucka, sodnica,
sodna tajnica: C. Kantza, administratorica,

na podlagi pisnega postopka in obravnave z dne 19. septembra 2006

izreka naslednjo

Sodbo

Dejansko stanje

Italijanska ureditev

- ¹ Uredba-zakon št. 23 z dne 14. februarja 2003 o nujnih odredbah glede zaposlovanja (GURI št. 39 z dne 17. februarja 2003), po spremembi spremenjen v zakon št. 81 z dne 17. aprila 2003 (GURI št. 91 z dne 18. aprila 2003), v členu 1(1) določa:

„Z namenom reševanja težav na področju zaposlovanja v podjetjih, ki so predmet posebnega postopka upravljanja, lahko minister za delo in socialne zadeve v primerih iz člena 63(4) zakonske uredbe št. 270 z dne 8. julija 1999 glede podjetij, ki so podrejena navedenim postopkom in ki imajo več kot 1000 delavcev, delodajalcem, ki kupijo podjetje, prizna koristi iz členov 8(4) in 25(9) zakona št. 223 z dne 23. julija 1991, in sicer za največ 550 delavcev, če so izpolnjeni naslednji pogoji:

a) kupec nima lastnosti iz člena 8(4a) zakona št. 223 z dne 23. julija 1991;

b) premestitev delavcev je določena s kolektivno pogodbo, sklenjeno z ministrstvom za delo in socialne zadeve do 30. aprila 2003, ki omogoča ponovno zaposlitev delavcev.“

2 Člen 63(4) zakonske uredbe št. 270 z dne 8. julija 1999 o novi ureditvi posebnega postopka upravljanja velikih insolventnih podjetij (GURI št. 185 z dne 9. avgusta 1999) glede prodaje celega ali dela podjetja, ki ga upravljajo večja podjetja in je podrejeno posebnemu postopku upravljanja, določa:

„V okviru pogajanj o prenosu podjetja, ki jih določa člen 47 zakona št. 428 z dne 29. decembra 1990, se lahko posebni upravitelj, kupec in predstavniki delavcev sporazumejo o tem, da bo kupec zaposlil le del delavcev ter o drugih spremembah delovnih pogojev v skladu z ustreznimi veljavnimi določbami.“

- 3 Člen 8 zakona št. 223 z dne 23. julija 1991 o pravilih na področju tehnoloških viškov, mobilnosti, nadomestil za brezposelnost, izvrševanja direktiv Skupnosti, posredovanja delovne sile in drugih določb glede trga dela (redna priloga h GURI št. 175 z dne 27. julija 1991, v nadaljevanju: zakon št. 223/91), ki ureja *Intervento straordinario d'integrazione salariale* (posebni dopolnilni sklad za odpravnine, v nadaljevanju: posebni sklad), dopolnjen s členom 2 uredbe-zakona št. 148 z dne 20. maja 1993 (GURI št. 116 z dne 20. maja 1993), vsebuje številne določbe o spodbujanju zaposlovanja delavcev, ki so vključeni v posebni program mobilnosti. Določa zlasti:

„1. Za zaposlitev delavcev, ki so v programu mobilnosti, se upošteva prednostna pravica za zaposlitev [...]

4. Delodajalcu, ki za polni delovni čas in za nedoločen čas zaposli delavce, vključene v program mobilnosti, ne da bi bil k temu zavezan na podlagi prvega odstavka, se za vsako mesečno izplačano plačo delavcem prizna mesečni prispevek, ki znaša 50 % nadomestila iz programa mobilnosti, ki bi ga prejel delavec. Navedeni prispevek se lahko prizna za največ dvanajst mesecev in za delavce, starejše od 50 let, za največ 24 mesecev [...]

4a Pravica do ekonomskih koristi iz prejšnjih odstavkov se ne prizna za delavce, ki jih je v zadnjih šestih mesecih uvrstilo v program mobilnosti podjetje iz istega sektorja dejavnosti ali drugega sektorja, ki je ob prenehanju delovnega razmerja dejansko imelo istega lastnika kot podjetje, ki zaposluje delavce, ali ki ga je to očitno nadziralo ali je bilo z njim povezano. Ko je podan predlog za zaposlovanje, podjetje, ki zaposluje, na lastno odgovornost izjavi, da zgoraj navedene ovire ne obstajajo.“

4 Člen 25(9) zakona št. 223/91 določa:

„Za vsakega delavca, ki je na seznamu programa mobilnosti in je zaposlen za nedoločen čas, je kvota prispevkov, ki bremeni delodajalca prvih 18 mesecev, enaka tisti, ki je predvidena za pripravnike na podlagi zakona št. 25 z dne 19. januarja 1955 in njegovih kasnejših sprememb.“

5 Poleg tega člen 1(1) zakona št. 223/91 določa:

„Določbe o posebnem skladu se uporabljajo samo za podjetja, ki povprečno zaposlujejo več kot petnajst oseb v šestih mesecih pred vložitvijo zahteve iz odstavka 2. Če so zahteve predložene pred potekom šestmesečnega roka od prenosa podjetja, se ta pogoj uporablja za novega delodajalca za obdobje po navedenem prenosu [...]“

6 V skladu s členom 1(2) zakona št. 223/91 mora zahteva za koriščenje sheme posebnega sklada vsebovati program, ki je pripravljen v skladu z uveljavljenim modelom, in ki ga podjetje namerava izvršiti ter upoštevati morebitne ukrepe za reševanje socialnih posledic. Člen 2 zakona št. 223/91 poleg tega določa, da se korist na podlagi te sheme dodeli z uredbo italijanskega ministra za delo in socialne zadeve, potem ko program potrdi Comitato interministeriale per il coordinamento della politica industriale (Medministrski svet za usklajevanje industrijske politike), in da je dodelitev nadomestila odvisna od pravilnega izvrševanja tega programa.

7 Poleg tega člen 4 zakona št. 223/91 določa zlasti:

„1. Podjetje, ki mu je odobreno sodelovanje v shemi posebnega sklada in ki med izvrševanjem programa iz člena 1 meni, da ni zmožno vsem začasno nezaposlenim delavcem zagotoviti ponovne zaposlitve in ne more uporabiti drugih ukrepov, lahko sproži postopke za mobilnost delavcev v smislu tega člena.

2. Podjetja, ki želijo izkoristiti možnost iz prvega odstavka, morajo o tem predhodno in pisno obvestiti sindikalne predstavniške organe podjetja.

3. Sporočilo iz drugega odstavka mora vsebovati informacije v zvezi z: vzroki za presežno zmogljivost; tehničnimi in organizacijskimi vzroki oziroma vzroki donosnosti, zaradi katerih podjetje meni, da ne more sprejeti ustreznih ukrepov za odpravo zgoraj navedenega položaja in se v celoti ali delno izogniti programu mobilnosti; številom, mestom v podjetju in strokovnim profilom presežnih delavcev ter osebjem, ki se običajno zaposluje; časovnim razporedom programa mobilnosti; morebitnimi ukrepi za reševanje socialnih posledic izvrševanja navedenega programa; načinom izračuna vseh plačil, ki ne izhajajo iz veljavne zakonodaje in kolektivnih pogajanj. K sporočilu mora biti priložena kopija potrdila o plačilu zneska v višini najvišjega nadomestila iz posebnega sklada, pomnoženega s številom presežnih delavcev, ki pomeni predplačilo zneska iz člena 5(4) v korist [Istituto Nazionale della Previdenza Sociale (INPS)] [...].“

8 Člen 4 zakona št. 223/91 prav tako določa:

„5. V sedmih dneh od prejema sporočila iz odstavka 2 se na zahtevo sindikalnih organizacij podjetij in povezanih združenj organizira skupni pregled zaradi preučitve razlogov, ki so vplivali na presežek delavcev in možnosti drugih zaposlitev vseh ali le dela njih v istem podjetju, vključno s pogodbami o solidarnostni pomoči in prilagodljivimi oblikami upravljanja delovnega časa. [...]

[...]

7. Če sporazum ni dosežen, direktor Ufficio provinciale del lavoro e della massima occupazione (Provincialni urad za delo in polno zaposlenost) zbere stranke za ponovno preučitev vprašanj iz odstavka 5 in oblikuje predloge za doseg sporazuma. Navedeni pregled mora biti v vsakem primeru izveden v roku 30 dni od dne, ko Ufficio provinciale del lavoro e della massima occupazione prejme sporočilo podjetja iz odstavka 6.

[...]

9. Potem ko je dosežen sporazum s sindikati ali zaključen postopek iz odstavkov 6, 7 in 8, lahko podjetje presežne zaposlene, delavce in vodilne delavce vključi v program mobilnosti, tako da vsakega od njih pisno obvesti o prenehanju njegove pogodbe o zaposlitvi v skladu z odpovednim rokom.

[...]

13. Delavce, ki so upravičeni do pravic iz posebnega sklada, se po koncu obdobja koriščenja teh pravic ponovno zaposli v podjetju.

[...]“

9 Nazadnje, člen 5(4) in (5) zakona št. 223/91 določa:

„4. Za vsakega delavca, ki je vključen v program mobilnosti, mora podjetje skladu za posredovanje, pomoč in podporo organom socialne varnosti [...] v 30 mesečnih obrokih plačati znesek, ki je enak šestkratni začetni mesečni plači delavca v okviru programa mobilnosti. Če je bila izjava o presežku iz člena 4(9) predmet sporazuma s sindikati, se ta znesek zmanjša za polovico.

5. Podjetju, ki na podlagi postopkov, ki jih je določila Commissione regionale per l'impiego (regionalna komisija za zaposlitev), ponudi zaposlitve za nedoločen čas, ki jih določa člen 9(1)(b), ni treba plačati preostalih obrokov za delavce, ki izgubijo pravico do sodelovanja v programu mobilnosti, zato ker so zavrnil te ponudbe, ali za celo obdobje, v katerem so bili na podlagi sprejetja ponudb podjetij zaposleni. Navedena korist ne velja za podjetja, ki so s podjetjem, ki namerava zaposliti delavce, v razmerjih iz člena 8(4a).“

Zadevni ukrep in upravni postopek

- 10 Italijanski organi so 12. februarja 2003 Komisijo obvestili o programu pomoči, uvedenem z uredbo-zakonom št. 23/2003 (v nadaljevanju: zadevni ukrep).
- 11 Zadevni ukrep je začel veljati 18. februarja 2003, ne da bi Komisija presodila o njegovi združljivosti s skupnim trgom. Zato je bil vpisan v register nepriglašениh pomoči pod št. NN 7/2003.
- 12 Komisija je z dopisom z dne 12. marca 2003 od Italijanske republike zahtevala dodatne podatke glede zadevnega ukrepa. Od nje je zahtevala zlasti, naj navede velika podjetja, za katera je bil na podlagi tega ukrepa nameravan prenos, ter nove kupce in merila, na podlagi katerih so bili ti izbrani. Italijanska republika je potem, ko je zahtevala in dobila podaljšanje roka za odgovor, z dopisom z dne 20. maja 2003 Komisiji sporočila zahtevane podatke.
- 13 Komisija je z dopisom z dne 15. oktobra 2003 Italijansko republiko obvestila o odločitvi, da sproži formalni postopek preiskave iz člena 88(2) ES. Ta odločitev je bila objavljena v *Uradnem listu Evropske unije* z dne 18. decembra 2003 (UL C 308, str. 5). Italijanska republika je z dopisom z dne 22. decembra 2003 Komisiji posredovala pripombe. V njem je v bistvu navedla, prvič, da je bilo med celotnim trajanjem uporabe zadevnega ukrepa le eno podjetje prodano na način, ki ga predvideva ukrep, in sicer družba Ocean SpA iz Verolanuove (Brescia), ki je bila prodana družbi Brandt

Italia SpA (v nadaljevanju: Brandt). Drugič, po mnenju Italijanske republike je Brandt kupil družbo Ocean po tržni ceni, ne da bi imel na podlagi zadevnega ukrepa kakršno koli neposredno gospodarsko korist.

- 14 Komisija je z dopisom z dne 19. januarja 2004 od Italijanske republike vseeno zahtevala dodatne podatke, zlasti da potrdi, ali je bil Brandt dejansko edini, ki je imel koristi od zadevnega ukrepa, in druge različne podatke v zvezi z obsegom pomoči, dodeljene v tem okviru. Italijanska republika je Komisiji zahtevane podatke predložila 11. februarja 2004.
- 15 Komisija je 30. marca 2004 sprejela Odločbo 2004/800/ES o programu državne pomoči, ki ga izvaja Italija in ki zadeva nujne odredbe glede zaposlovanja (UL L 352, str. 10, v nadaljevanju: izpodbijana odločba), ki jo je Italija prejela 1. aprila 2004.

Izpodbijana odločba

- 16 Komisija z izpodbijano odločbo najprej ugotavlja, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč v smislu člena 87(1) ES.
- 17 Po mnenju Komisije, prvič, zadevni ukrep podpira posebne kategorije podjetij, in sicer kupce podjetij v težavah, ki se obravnavajo v posebnem postopku upravljanja in zaposlujejo najmanj 1000 oseb in ki so za odobritev premestitve delavcev z ministrstvom za delo in socialne zadeve najkasneje do 30. aprila 2003 sklenili kolektivno pogodbo, ter podjetja v težavah, ki se obravnavajo v posebnem postopku upravljanja

in zaposlujejo najmanj 1000 oseb ter so predmet prodaje. Navedena podjetja naj bi imela na podlagi tega ukrepa ekonomsko korist zaradi znižanja običajnih stroškov in okrepitve njihovega finančnega položaja v primerjavi z drugimi konkurenti, ki niso deležni koristi iz tega programa. Selektivnost zadevnega ukrepa naj bi bila poleg tega potrjena z dejstvom, da je bil ta uporabljen le v enem primeru.

18 Drugič, zadevni ukrep naj bi bil odobren z državnimi viri, in sicer zato, ker naj bi bil financiran z nepovratnimi javnimi sredstvi, pa tudi zato, ker naj bi se država odpovedala delu prispevkov za socialno varnost, ki jih je običajno treba plačevati.

19 Tretjič, zadevni ukrep naj bi z okrepitvijo finančnega položaja nekaterih podjetij v primerjavi z njihovimi konkurenti prizadel trgovino med državami članicami in izkrivljaj konkurenco.

20 Po mnenju Komisije je zato zadevni ukrep načeloma prepovedan s členom 87(1) ES in se lahko šteje za združljivega s skupnim trgom le, če ustreza kateremu od odstopanj, določenih v Pogodbi.

21 Dalje, Komisija obžaluje, da italijanski organi, s tem da so zadevni ukrep izvedli, preden ga je odobrila Komisija, niso izpolnili obveznosti iz člena 88(3) ES.

- 22 Poleg tega Komisija v zvezi z združljivostjo zadevnega ukrepa s skupnim trgom izključuje možnost, da bi ta lahko ustrezal kateremu od odstopanj, določenih v Pogodbi.
- 23 Nazadnje, Komisija presoja združljivost zadevnega ukrepa ob upoštevanju Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah (UL 1999, C 288, str. 2), Uredbe Komisije (ES) št. 2204/2002 z dne 12. decembra 2002 o uporabi členov 87 [ES] in 88 [ES] za državne pomoči na področju zaposlovanja (UL L 337, str. 3) ter Smernic o nacionalni regionalni pomoči (UL 1998, C 74, str. 9).
- 24 Prvič, Komisija glede presoje o združljivosti zadevnega ukrepa s skupnim trgom glede na Smernice Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah meni, da je ta izključena, ker se zadevni ukrep uporablja za podjetja, ki zaposlujejo več kot 1000 oseb, torej za velika podjetja, medtem ko navedene smernice dovoljujejo programe pomoči za sanacijo in prestrukturiranje le za mala in srednje velika podjetja.
- 25 Drugič, Komisija v okviru Uredbe št. 2204/2002 zavrača zlasti trditev Italijanske republike, da naj bi bile koristi, dodeljene v okviru zadevnega ukrepa, iste kot koristi, dodeljene v okviru programa tehnoloških viškov, ki naj ga ne bi nikoli šteli za državno pomoč.
- 26 Tretjič, medtem ko Italijanska republika zatrjuje, da naj bi bil zadevni ukrep, tudi če bi pomenil državno pomoč, združljiv s skupnim trgom v smislu člena 4(4)(c) Uredbe št. 2204/2002 kot pomoč za ustvarjanje delovnih mest, Komisija poudarja, da so pomoči za ustvarjanje delovnih mest v regijah, ki niso deležne pomoči, dovoljene

le v korist malih in srednje velikih podjetij, zadevni ukrep pa se nanaša le na velika podjetja.

27 Komisija o presoji o združljivosti zadevnega ukrepa s skupnim trgom glede na Smernice o nacionalni regionalni pomoči meni, da zadevni ukrep ne sodi na področje uporabe Smernic o nacionalni regionalni pomoči, ker se izvaja na celem državnem ozemlju in predvsem ker se edini primer, v katerem je bil uporabljen zadevni ukrep, nanaša na podjetje s sedežem na območju, za katerega se ne uporabljajo odstopanja iz člena 87(3)(a) in (c) ES.

28 Glede na te ugotovitve Komisija meni, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč v smislu člena 87(1) ES, ki je bila izvedena nezakonito, s kršitvijo člena 88(3) ES. Zaključuje, da ta ukrep ni združljiv s skupnim trgom, in odreja, da je treba njeno odločbo izvršiti takoj, kar pomeni, da je treba vrniti nezdružljive pomoči. Komisija vendarle pojasnjuje, da izpodbijana odločba dopušča možnost, da se lahko po odločbi Komisije posamezne pomoči, dodeljene v okviru zadevnega ukrepa, štejejo kot v celoti ali delno združljive s skupnim trgom glede na njihove posebne značilnosti.

Postopek in predlogi strank

29 Z vlogama, vloženima v sodnemu tajništvu Sodišča prve stopnje 11. junija in 4. avgusta 2004, sta Italijanska republika in Brandt vložila ti tožbi, vpisani pod številka T-239/04 in T-323/04.

30 Predsednik prvega senata Sodišča prve stopnje je s sklepom z dne 19. julija 2006 po zaslišanju strank za namen pisnega postopka in izdaje sodbe v skladu s členom 50 Poslovnika Sodišča prve stopnje zadevi združil.

31 Stranki sta podali ustne navedbe in odgovorili na vprašanja Sodišča prve stopnje na obravnavi 19. septembra 2006.

32 V zadevi T-239/04 Italijanska republika Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razglasi za nično;

— Komisiji naloži plačilo stroškov.

33 V zadevi T-323/04 Brandt Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— izpodbijano odločbo razglasi za nično;

— podredno, če bi Sodišče prve stopnje potrdilo nezdružljivost zadevnega ukrepa s členoma 87 ES in 88 ES, z učinkom za Brandt razglasi za delno nično izpodbijano odločbo, in sicer v členu 3 oziroma v delu, ki Italijanski republiki nalaga, naj sprejme ukrepe za povračilo nezakonito dodeljene pomoči;

— Komisiji naloži plačilo stroškov tega postopka.

34 V zadevi T-239/04 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrne;

— Italijanski republiki naloži plačilo stroškov.

35 V zadevi T-323/04 Komisija Sodišču prve stopnje predlaga, naj:

— tožbo zavrže kot nedopustno ali, podredno, kot neutemeljeno;

— Brandtu naloži plačilo stroškov.

Dopustnost

Trditve strank

36 Vprašanje dopustnosti tožbe, ki jo je vložil Brandt zoper izpodbijano odločbo, je sprožila Komisija v zadevi T-323/04. Čeprav se je Komisija, zlasti ob upoštevanju

dejstva, da je Italijanska republika isto odločbo izpodbijala na Sodišču prve stopnje v okviru zadeve T-239/04, končno odpovedala sklicevanju na nedopustnost te tožbe z ločenim aktom, še naprej meni, da Brandt ne more uveljavljati nikakršnega posebnega interesa za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe, zato predlaga Sodišču, naj tožbo Brandta zavrne kot nedopustno.

37 Komisija zlasti s sklicevanjem na sklepne predloge generalnega pravobranilca Jacobsa k sodbi Sodišča z dne 13. decembra 2005 v zadevi Komisija proti Aktionsgemeinschaft Recht und Eigentum (C-78/03 P, ZOdl., str. I-10737, I-10741, točke od 138 do 142) zatrjuje, da sodna praksa glede dopustnosti tožb, ki jih vložijo konkurenti zoper odločbe, sprejete glede na člen 88(3) ES, še zdaleč ni ustaljena in da podobne ugotovitve veljajo glede tožb, ki jih vlagajo upravičenci do pomoči, dodeljenih v okviru programa pomoči, zoper odločbo, s katero je ugotovljeno, da zadevni program ni združljiv s skupnim trgov, in odrejeno vračilo pomoči, že plačane na tej podlagi. Komisija dodaja, da ne glede na nenehno spreminjanje sodne prakse vendarle ni nobenega razloga za trditev, da so vsi upravičenci do pomoči, dodeljenih v okviru programa pomoči, v smislu člena 230, četrti pododstavek, ES posamično prizadeti z odločbo Komisije, s katero je bilo ugotovljeno, da navedeni program ni združljiv s skupnim trgov, ker je v tem primeru Komisija, ne da bi preučevala posamezne primere, presojala splošno in abstraktno nacionalno ureditev.

38 Komisija poleg tega meni, da je glede na to, da je Italijanska republika določila in priglasila splošni in abstraktni program, lahko preučila zadevni ukrep kot tak, čeprav je bila njegova uporaba dejansko namenjena samo enemu podjetju, in sicer Brandtu. Komisija dodaja, da se prav zato izpodbijana odločba nanaša na zadevni ukrep kot tak, ne da bi preučevala poseben položaj Brandt in da je treba zato tožbo slednje razglasiti za nedopustno.

39 Brandt meni, da je upravičen zahtevati razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe. Brandt ob priznanju, da je bila izpodbijana odločba uradno naslovljena na Italijansko republiko, navaja, da se namreč ta dejansko in posamično nanaša nanj. Na eni strani naj bi izpodbijana odločba neposredno vplivala na položaj Brandt, ker naj bi mu odredba Italijanski republiki, naj sprejme ukrepe za povračilo pomoči, povzročila določeno ekonomsko škodo (sodba Sodišča z dne 5. maja 1998 v zadevi Dreyfus proti Komisiji, C-386/96 P, Recueil, str. I-2309, točka 43). Na drugi strani naj bi bil Brandt posamično prizadet z izpodbijano odločbo, ker je po besedah Komisije upravičen do navedene pomoči in mu v skladu s členom 3 izpodbijane odločbe zavezana k vračilu njegovega zneska.

Presoja Sodišča prve stopnje

40 Prvič, Sodišče prve stopnje poudarja, da Komisija v zadevi T-239/04, v okviru katere Italijanska republika ugovarja izpodbijani odločbi, navaja, da zadevni ukrep ni splošen, ampak pomeni intervencijo, omejeno na poseben primer, od katere ima koristi le eno podjetje, in sicer Brandt, z odstopanjem od pogojev, ki jih določa splošna zakonodaja.

41 Poleg tega ima Brandt v okviru zadeve T-323/04 lastne interese, ki se razlikujejo od interesov Italijanske republike v smislu meril, uporabljenih v sodbi Sodišča z dne 10. julija 1986 v zadevi DEFI proti Komisiji (282/85, Recueil, str. 2469, točka 16). Italijanska republika se je s sprejetjem zadevnega ukrepa, ki je predmet izpodbijane odločbe in posledično dveh tožb, ki se obravnavata v okviru teh dveh združenih zadev, želela izogniti socialni krizi, ki bi jo lahko povzročil odpust velikega števila delavcev podjetij v težavah, s tem da je omogočila njihovo premestitev iz družbe Ocean v Brandt. Z vidika Brandta je bila ta premestitev poslovna izbira, olajšana z zadevnim ukrepom.

42 Poleg tega, tudi če zadevni ukrep ne določa podjetij, v korist katerih bo dodeljena pomoč, je bil Brandt pred sprejetjem zadevnega ukrepa omenjen v parlamentarnih razpravah, ki jih navaja Komisija. Na koncu, Komisija v več delih izpodbijane odločbe priznava, da je bilo med celotnim trajanjem uporabe zadevnega ukrepa, na način, kot ga ta predvideva, prodano le eno podjetje, in sicer družba Ocean, prodana Brandt

43 Drugič, Sodišče prve stopnje opozarja, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je dopustnost ničnostne tožbe, ki jo vloži fizična ali pravna oseba, odvisna od tega, ali utemelji pravni interes (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 22. novembra 2001 v zadevi *Mitteldeutsche Erdöl-Raffinerie* proti Komisiji, T-9/98, Recueil, str. II-3367, točka 32 in navedena sodna praksa). Če bi bila v obravnavani zadevi izpodbijana odločba razglašena za nično, bi se pravni položaj Brandta zagotovo spremenil, ker vračilo pomoči, odrejeno v členu 3 izpodbijane odločbe, ne bi imelo pravne podlage. Iz tega izhaja, da ima Brandt interes za razglasitev ničnosti izpodbijane odločbe (v tem smislu glej sklep predsednika Sodišča prve stopnje z dne 2. avgusta 2001 v zadevi *Saxonia Edelmetalle* proti Komisiji, T-111/01 R, Recueil, str. II-2335, točka 17).

44 Tretjič, Sodišče prve stopnje glede neposrednega in posamičnega vpliva izpodbijane odločbe na Brandta, poudarja, da je Brandt zato, ker je Italijanska republika na podlagi člena 3 izpodbijane odločbe zavezana, da od upravičencev zahteva vračilo pomoči, neposredno in posamično prizadet s to odločbo (v tem smislu glej sodbo Sodišča z dne 19. oktobra 2000 v združenih zadevah *Italija in Sardegnia Lines* proti Komisiji, C-15/98 in C-105/99, Recueil, str. I-8855, točki 35 in 36). Sodišče prve stopnje poleg tega ugotavlja, da so italijanske službe za socialno varnost odredile odložitev plačila pomoči v višini približno 500.000 eurov.

45 Glede na navedeno je tožba Brandta dopustna.

Temelj

⁴⁶ Italijanska republika v okviru treh tožbenih razlogov v zadevi T-239/04 navaja naslednje očitke:

- kršitev člena 87(1) ES in bistveno kršitev postopka;

- podredno, pomanjkljivo obrazložitev izpodbijane odločbe glede kršitve členov 87(1) ES in bistvene kršitve postopka;

- še podredneje, kršitev člena 88(3) ES, Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah in Uredbe št. 2204/2002 ter bistveno kršitev postopka zaradi različnih procesnih napak in pomanjkljive obrazložitve.

⁴⁷ V zadevi T-323/04 Brandt navaja pet tožbenih razlogov:

- kršitev Pogodbe, zlasti člena 87 ES, ter bistveno kršitev postopka, zlasti kršitev člena 253 ES;

- zlorabo pooblastil Komisije;

- kršitev člena 88 ES in bistveno kršitev postopka;

 - kršitev Pogodbe, zlasti členov 88 ES in 89 ES, kršitev Uredbe Sveta (ES) št. 994/98 z dne 7. maja 1998 o uporabi členov [87 ES] in [88 ES] za določene vrste horizontalne državne pomoči (UL L 142, str. 1) in Uredbe št. 2204/2002 ter bistveno kršitev postopka, zlasti kršitev člen 253 ES;

 - neveljavnost člena 3 izpodbijane odločbe zaradi kršitve člena 88 ES in splošnih pravnih načel, zlasti načela varstva zaupanja v pravo, ter zavezujočih procesnih določb, zlasti člena 253 ES.
- ⁴⁸ Ker se več tožbenih razlogov in trditev, ki jih navajata tožeči stranki v zadevi T-239/04 in v zadevi T-323/04 znatno prekriva, Sodišče prve stopnje meni, da jih je primerno obravnavati skupaj v naslednjem vrstnem redu:
- opredelitev zadevnega ukrepa kot državno pomoč;

 - opredelitev zadevnega ukrepa kot obstoječo pomoč;

 - skladnost izpodbijane odločbe s členom 88(3) ES, Uredbo št. 2204/2002 in Smernicami Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah;

- bistvena kršitev postopka, zlasti člena 253 ES:
 - pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede uporabe pogoja selektivnosti;
 - pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede opredelitve upravičenca do pomoči, dodeljene na podlagi zadevnega ukrepa;
 - pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede negativnih vplivov zadevnega ukrepa na trgovino v Skupnosti in na konkurenco;
 - neustrezna obrazložitev izpodbijane odločbe glede presoje združljivosti zadevnega ukrepa s skupnim trgovino glede na Uredbo št. 2204/2002 in Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah;
 - pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede vračila pomoči;
- vračilo pomoči:
 - kršitev Uredbe Sveta (ES) št. 659/1999 z dne 22. marca 1999 o določitvi podrobnih pravil za uporabo člena [88 ES] (UL L 83, str. 1);

— kršitev načela varstva zaupanja v pravo.

- 49 Sodišče prve stopnje meni, upoštevajoč značilnosti trditev, ki jih navaja Brandt v utemeljitev zatrjevane zlorabe pooblastil Komisije, da je treba ta tožbeni razlog v določenih točkah opredeliti kot tožbeni razlog v zvezi z nezadostno in protislovno obrazložitvijo izpodbijane odločbe. Zato ga je treba obravnavati v okviru presoje obrazložitve te odločbe.

Opredelitev zadevnega ukrepa kot državne pomoči

Trditve strank

- 50 Italijanska republika zatrjuje, da zadevni ukrep pomeni splošen ukrep za spodbujanje zaposlovanja. Kot tak naj z dajanjem prednosti nekaterim podjetjem ali proizvodnji nekaterih izdelkov ne bi izkrivljal in ogrožal konkurence in naj zato ne bi pomenil državne pomoči. Ta ukrep naj bi v določenih posebnih položajih razširil program posebnega sklada in program mobilnosti, ki sta obstajala že prej, s tem da bi bile pod določenimi pogoji iste koristi dodeljene delodajalcem, ki so kupili podjetja, podrejena posebnemu postopku upravljanja. Dejanski upravičenci do programa, določenega na podlagi zadevnega ukrepa, naj bi bili delavci in Komisija naj bi sama priznala, da navedena programa sama po sebi nista pomenila državne pomoči.

- 51 Italijanska republika trdi, da Komisija tega vprašanja ni presodila v okviru predhodne preiskave o obstoju državne pomoči, ampak se ga je dotaknila le v okviru svoje presoje zadevnega ukrepa na podlagi Uredbe št. 2204/2002.
- 52 Brandt zatrjuje, da so gospodarski učinki zadevnega ukrepa zanj popolnoma nevtralni. Ta ugotovitev naj bi izhajala iz primerjalnega pregleda med zadevnim ukrepom in zakonom št. 223/91, ki bi ga morala izvesti Komisija. Če zadevni ukrep ne bi bil sprejet, bi Brandt lahko isti poslovni rezultat dosegel s sklenitvijo sporazuma z družbo Ocean o delni premestitvi delavcev iz Verolanuove v skladu z veljavno splošno zakonodajo. Brandt zato meni, da zadevni ukrep podpira delavce podjetja, podrejenega posebnemu postopku upravljanja (in sicer v tej zadevi delavce družbe Ocean), s spodbujanjem njihove premestitve h kupcu, ne da bi bili uvrščeni v program posebnega sklada ali vpisani na sezname programa mobilnosti. Brandt ugotavlja, da naj bi bil njegov položaj, če bi Sodišče prve stopnje potrdilo izpodbijano odločbo in zlasti obveznost Italijanske republike glede sprejetja ukrepov za vračilo izplačanih pomoči, ki iz nje izhaja, nedvomno manj ugoden, kot če zadevni ukrep nikoli ne bi bil sprejet.
- 53 Brandt poleg tega opozarja, da se člen 87 ES lahko uporabi takrat, kadar ima upravičenec do ukrepa zaradi tega ukrepa gospodarsko ali finančno korist. Glede tega opozarja, da je kupil družbo Ocean na podlagi konkuriranja na javnem razpisu z drugimi morebitnimi kupci in da je bila zato cena, ki jo je plačal, tržna cena. Poleg tega naj se ta nakup ne bi nanašal le na industrijske dejavnosti panoge, ampak naj bi vključeval tudi vse njene dolgove. Brandt vztraja pri dejstvu, da zaradi zadevnega ukrepa ni pridobil nobene koristi zlasti zato, ker naj nobena korist, niti posredna in delna, in ki izhaja že iz uporabe veljavne splošne zakonodaje, ne bi mogla nadomestiti dodatnih stroškov, ki jih je Brandt moral nositi zaradi učinka navedenega ukrepa.

- 54 Brandt poleg tega s sklicevanjem na uvodno izjavo 31 izpodbijane odločbe navaja, da obstaja očitno protislovje med trditvijo Komisije, da so koristi, odobrene na podlagi zadevnega ukrepa, enake tistim, ki so že bile predvidene v okviru programa posebnega sklada in programa mobilnosti, ter njenim nasprotovanjem, da je zadevni ukrep sestavni del teh dveh programov. Brandt vztraja pri dejstvu, da zadevni ukrep ni uvedel nobene nove koristi in da ima iste učinke, kakršni so bili predvideni že z določbami veljavne splošne zakonodaje, in sicer tistimi iz zakona št. 223/91. Zadevni ukrep naj bi bil v tem smislu popolnoma skladen z italijanskim sistemom prispevkov za socialno varnost. Brandt glede tega opozarja, da iz ustaljene sodne prakse Sodišča izhaja, da pomeni delna razbremenitev plačila prispevkov za socialno varnost za podjetja iz posebnega industrijskega sektorja pomoč v smislu člena 87(1) ES, če je ta ukrep namenjen delni oprostitvi denarnih prispevkov za podjetja, ki izhaja iz običajnega izvajanja splošnega sistema socialnega varstva, ne da bi bila ta oprostitve utemeljena z značilnostmi in strukturo tega sistema (glej sodbo Sodišča z dne 5. oktobra 1999 v zadevi Francija proti Komisiji, C-251/97, Recueil, str. I-6639, točka 36 in navedena sodna praksa).
- 55 Komisija s splošnega vidika navaja, da je zadevni ukrep preučila v okviru presoje o državni pomoči v točkah 30 in 31 izpodbijane odločbe.
- 56 Komisija s celotnim navajanjem istih trditev v dveh zadevah zatrjuje, da zadevni ukrep ni splošen, pri čemer je ta ugotovitev potrjena ne le z izvlečki pripravljanih del in parlamentarnih razprav pred sprejetjem zadevnega ukrepa, ampak tudi z dejstvom, da je bil ukrep uporabljen v enem primeru. Komisija poleg tega poudarja, kot izhaja iz dopisa ministra za delo in socialne zadeve z dne 7. februarja 2003, sporočenega Komisiji z dopisom z dne 12. februarja 2003, da so italijanski organi glede zadevnega ukrepa najprej sporočili, da gre za državno pomoč, čeprav so v kasnejših dopisih zatrjevali nasprotno.

- 57 Komisija opozarja, da dejstvo, da je namen zadevnega ukrepa spodbujanje zaposlovanja, ne vpliva na njegovo opredelitev kot državno pomoč, ker člen 87(1) ES, kot izhaja iz obsežne sodne prakse, nacionalne ukrepe določa glede na njihove učinke, ne pa glede na njihove vzroke ali cilje.
- 58 Poleg tega naj ne bi bilo pomembno, da bi Brandt lahko kasneje in v okviru drugih postopkov pridobil različne koristi, določene v drugih italijanskih določbah, ne glede na to, ali te pomenijo državno pomoč ali ne. Po mnenju Komisije je pomembno le, da je Brandt na podlagi zadevnega ukrepa pridobil posebne koristi.
- 59 Dejstvo, da je Brandt prispeval protidajatev za prejete pomoči, naj poleg tega ne bi v ničemer spremenilo njihove opredelitve (zgoraj navedena sodba Francija proti Komisiji). Po mnenju Komisije je namreč trditev Brandta o neto pomoči, da naj bi protidajatev odpravila korist in zato pomoč, nezdržljiva z logiko nadzora državnih pomoči. V vsakem primeru naj se Brandt v upravnem postopku nikdar ne bi skliceval na izračune, ki jih je predložil med pisnim postopkom, zato naj teh, kot izhaja iz ustajljene sodne prakse, ne bi bilo mogoče upoštevati pri presoji zakonitosti izpodbijane odločbe.
- 60 Opozorilo Brandta o sodni praksi, ki izključuje obstoj posebne koristi in zato pomoči v primeru, ko je oprostitvev obveznih dajatev utemeljena z značilnostmi in strukturo davčnega sistema in sistema prispevkov, naj bi bilo v tej zadevi neutemeljeno. Komisija glede tega navaja, da mora to dokazati država članica (sodba Sodišča z dne 29. aprila 2004 v zadevi Nizozemska proti Komisiji, C-159/01, Recueil, str. I-4461, točka 43), in opozarja, da se Italijanska republika nikoli ni sklicevala na to trditev. V bistvu bi moral tako utemeljen ukrep ustrezati notranji logiki davčnega sistema na

splošno (glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 6. marca 2002 v združenih zadevah Diputación Foral de Álava in drugi proti Komisiji, T-127/99, T-129/99 in T-148/99, Recueil, str. II-1275, točka 164, in v združenih zadevah Diputación Foral de Álava in drugi proti Komisiji, T-92/00 in T-103/00, Recueil, str. II-1385, točka 60 in navedena sodna praksa), kar naj bi bilo v primeručasne oprostitve malo verjetno.

- 61 Po mnenju Komisije gre za korist, pridobljeno z zadevnim ukrepom, ker so delodajalcu, ki kupi podjetje, koristi glede socialne varnosti dodeljene takoj, namesto da bi bile priznane na podlagi zapletenih postopkov, ki jih predvideva program posebnega sklada ali program mobilnosti. Poleg tega naj bi sistem, uveden na podlagi zadevnega ukrepa, zagotavljal funkcionalno kontinuiteto med družbama Ocean in Brandt, s tem da je zadnji dal možnost, da zaposli delavce družbe Ocean, še preden bi bili odpuščeni. Dejstvo, da so do koristi glede socialne varnosti upravičena le podjetja, ki ustrezajo merilom na podlagi zadevnega ukrepa z izključitvijo vseh drugih podjetij, naj bi samo po sebi zadostovalo za ugotovitev, da gre za selektiven ukrep.
- 62 Na koncu, Komisija v nasprotju s tem, kar trdita tožeči stranki, navaja, da programa tehnoloških viškov in posebnega programa mobilnosti nikoli ni presojala na podlagi pravil glede državnih pomoči. Zato naj torej ne bi bilo mogoče izključiti, da sama po sebi pomenita državne pomoči, in ta presoja naj bi veljala *a fortiori* glede njune selektivne razširitve.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 63 Sodišče prve stopnje najprej opozarja, da je Komisija v nasprotju s tem, kar trdi Italijanska republika, vprašanje obstoja državne pomoči v tej zadevi preučila v točki 5 izpodbijane odločbe, glede Uredbe št. 2204/2002 pa v uvodnih izjavah 30 in 31 te odločbe.

64 Sodišče prve stopnje dalje meni, da je treba sprejeti trditev Komisije, da gre za korist, pridobljeno z zadevnim ukrepom, ker so delodajalcu, ki kupi podjetje, koristi glede socialne varnosti dodeljene takoj, namesto da bi bile priznane na podlagi zapletenih postopkov, ki jih predvideva program posebnega sklada ali program mobilnosti. Trditvi Brandta, da se kupcu ni treba zateči k nikakršnim postopkom glede razporeditve delavcev v program mobilnosti, ni mogoče pritrditi. Ti postopki so, čeprav jih je sprožil prodajalec, namenjeni za sklenitev civilnopravne pogodbe, ki je načeloma ugodna za obe stranki. Na podlagi uveljavljenega sistema ima namreč kupec korist glede dajatev in pravice do plačila znižanih prispevkov za socialno varnost. Zato ima nesporno interes, da hitro in brez težav pridobi predvidene koristi.

65 Poleg tega je zadevni ukrep zagotovil funkcionalno kontinuiteto med družbama Ocean in Brandt, s tem da je Brandtu omogočil, da zaposli delavce, še preden bi bili odpuščeni, kar samo po sebi pomeni konkurenčno prednost.

66 Sodišče prve stopnje glede selektivne narave zadevnega ukrepa opozarja, da je bil zadevni ukrep sprejet 14. februarja 2003 v okviru nujnega postopka. Koristi, predvidene na podlagi zadevnega ukrepa, so bile podrejene kolektivni pogodbi, ki bi morala biti sklenjena do 30. aprila 2003. Zato jih je bilo mogoče pridobiti v obdobju dveh mesecev in 17 dni. Koristi, predvidene na podlagi zadevnega ukrepa, so predvidene že v veljavni splošni zakonodaji. Vendar v okviru zadevnega ukrepa niso več potrebni zapleteni postopki, ki v okviru veljavne splošne zakonodaje pogojujejo pridobitev navedenih koristi, pomen tega splošnega sistema pa je zelo zmanjšan, zlasti ker zadevni ukrep omejuje koristi na podjetja, ki zaposlujejo več kot 1000 oseb, v nasprotju s splošnim sistemom, ki zahteva najmanj petnajst zaposlenih. Iz

tega izhaja, da je bil zadevni ukrep uporabljen le v enem primeru. Poleg tega steno-grami parlamentarnih razprav pred sprejetjem zadevnega ukrepa, ki jih je predložila Komisija v pisnem postopku, izrecno kažejo na to, da je sprejetje zadevnega ukrepa povzročila prodaja družbe Ocean. Zato Sodišče prve stopnje meni, da je zadevni ukrep selektiven.

⁶⁷ Sodišče prve stopnje poleg tega ugotavlja, da stranke soglašajo glede dejstva, da je korist na podlagi zadevnega ukrepa dodeljena z državnimi sredstvi.

⁶⁸ Glede vpliva zadevnega ukrepa na trgovino v Skupnosti in na konkurenco Sodišče prve stopnje meni, da Komisija v uvodni izjavi 20 izpodbijane odločbe pravilno ugotavlja, da zadevni ukrep izkrivlja konkurenco, s tem da krepí finančni položaj nekaterih podjetij v primerjavi z njihovimi konkurenti, in zlasti izkrivlja konkurenco in vpliva na trgovino, če upravičenci konkurirajo z izdelki iz drugih držav članic, čeprav sami ne izvažajo svojih proizvodov (sodbi Sodišča z dne 17. septembra 1980 v zadevi Philip Morris, 730/79, Recueil, str. 2671, točki 11 in 12, ter z dne 17. junija 1999 v zadevi Belgija proti Komisiji C-75/97, Recueil, str. I-3671, točki 47 in 48). Poleg tega Sodišče prve stopnje opozarja, da pripada Brandt, upravičenec do zadevnega ukrepa, skupini ElcoBrandt, ki je peta največja skupina v sektorju električnih gospodinjskih aparatov v Evropi, sektorju, za katerega je značilna posebno visoka stopnja izpostavljenosti konkurenci, kar potrjuje ugotovitev, da zadevni ukrep lahko prizadene trgovino med državami članicami in izkrivlja ali bi lahko izkrivljajal konkurenco v tem sektorju (v tem smislu glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. junija 2005 v zadevi Regione autonoma della Sardegna proti Komisiji, T-171/02, ZOdl., str. II-2123, točka 87).

⁶⁹ Sodišče prve stopnje poleg tega meni, da dejstvo, da je zadevni ukrep namenjen varstvu zaposlitve, ne vpliva na njegovo opredelitev kot državno pomoč, ker člen 87(1) ES ne razlikuje med državnimi intervencijami na podlagi njihovih vzrokov

in ciljev, ampak jih določa glede na njihove učinke (glej sodbo Sodišča prve stopnje z dne 5. avgusta 2003 v združenih zadevah P & O European Ferries (Vizcaya) in Diputación Foral de Vizcaya proti Komisiji, T-116/01 in T-118/01, Recueil, str. II-2957, točka 112, in navedeno sodno prakso). Poleg tega trditev, da bi Brandt lahko kasneje in v okviru drugih postopkov pridobil različne koristi, predvidene v drugih italijanskih določbah, ni upoštevna, saj odločilno merilo v tej zadevi temelji na dejstvu, da zadevni ukrep pomeni selektivno razširitev teh splošnih programov, ki dodeljuje posebne koristi nekaterim podjetjem, s čimer se okrepi njihov finančni položaj v primerjavi z njihovimi konkurenti.

- 70 Glede na navedeno Sodišče prve stopnje meni, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč v smislu člena 87(1) ES.

Opredelitev zadevnega ukrepa kot veljavne pomoči

Trditve strank

- 71 Brandt zatrjuje, da je Komisija storila napako, ker ni upoštevala zadevnega ukrepa kot državno pomoč, saj po njenem mnenju zadevni ukrep sodi na področje uporabe Uredbe št. 2204/2002. Brandt glede tega zatrjuje, da se je Komisija omejila na trditev, da zadevni ukrep ne sodi na področje uporabe Uredbe 2204/2002. Komisija naj bi si zato, ker ji Uredba št. 2204/2002 ne daje nobenih posebnih pooblastil na tem področju, neupravičeno prisvojila pooblastilo za odvzem koristi iz veljavnega programa pomoči, ki ga določa ta uredba. Poleg tega naj Komisija ne bi utemeljila, na kateri podlagi je imela pristojnost za odvzem take koristi z izpodbijano odločbo, in naj ne bi izpolnila vsaj svoje obveznosti ustrezne obrazložitve.

72 Komisija zatrjuje, da Brandt postavlja več domnev, ne da bi preveril njihovo utemeljenost in dokazal, da so pogoji uporabe Uredbe 2204/2002 izpolnjeni, ali ovrgel utemeljitev Komisije v uvodnih izjavah od 29 do 33 izpodbijane odločbe, ki naj bi dokazovale prav nasprotno.

73 Komisija glede izpodbijanja njene pristojnosti na tem področju meni, da naj bi iz točk 99 in nadaljnjih tožbe izhajalo, da je trditev Brandta, da Komisija ni upravičena uporabiti Uredbe 2204/2002 in na splošno uredb o oprostitvi v posameznih odločbah, ki jih sprejme, očitno napačna. Na eni strani naj bi četrta uvodna izjava Uredbe št. 2204/2002 državam članicam pridrževala možnost, da priglasijo pomoč za zaposlovanje in nalagala Komisiji, da te priglasitve presodi predvsem v smislu meril, opredeljenih v Uredbi št. 2204/2002 in Uredbi Komisije (ES) št. 70/2001 z dne 12. januarja 2001 o uporabi členov 87 [ES] in 88 [ES] pri pomoči za majhna in srednje velika podjetja (UL L 10, str. 33), ali v skladu z drugimi ustreznimi smernicami ali okviri Skupnosti. Na drugi strani naj bi bilo več kot očitno, da mora Komisija pri presoji združljivosti pomoči uporabiti vsa morebitno upoštevana besedila, ne glede na to, ali gre za smernice, okvire ali uredbe. Komisija meni, da v nasprotnem primeru ne bi mogla nikoli sprejeti negativnih odločb, ker ne bi bila upravičena izključiti domneve, da je pomoč lahko združljiva s skupnim trgom na podlagi uredbe o oprostitvi.

74 Komisija dodaja, da bi moral Brandt, če bi nasprotno zatrjeval, da je Komisija napačno presodila, da zadevni ukrep ne sodi na področje uporabe Uredbe št. 2204/2002, na podlagi člena 21 Statuta Sodišča in člena 44(1)(c) Poslovnika oblikovati tak tožbeni razlog.

Presoja Sodišča prve stopnje

75 Sodišče prve stopnje uvodoma opozarja, da Uredba št. 994/98 v členu 1(1)(a)(iv) in (b) določa, da lahko Komisija z uredbami, sprejetimi v skladu s postopki iz člena 8 te uredbe in v skladu s členom 87 ES, izjavi, da so pomoči v korist zaposlovanja in usposabljanja ter pomoči, ki se skladajo s karto za dodeljevanje regionalnih pomoči, ki jo Komisija odobri za vsako državo članico, združljive s skupnim trgov in da zanje ne veljajo zahteve za uradno priglasitev iz člena 88(3) ES.

76 Komisija je to pristojnost izvršila s sprejetjem Uredbe št. 2204/2002. Za uporabo izjeme mora pomoč izpolnjevati pogoje, ki pa v tej zadevi, kot je ugotovljeno v nadaljevanju v točkah od 93 do 96, niso izpolnjeni.

77 Dalje, glede trditve Brandta, da je zadevni ukrep le nepomembna različica programa posebnega sklada in programa mobilnosti, ki sta po njegovem mnenju programa veljavnih državnih pomoči, Sodišče prve stopnje meni, da ji ni mogoče pritrčiti. V skladu s členom 1 Uredbe št. 659/1999 lahko veljavna pomoč pokriva več primerov. V skladu s to določbo namreč veljavna pomoč pomeni:

— prvič, pomoč, ki je obstajala pred začetkom veljavnosti Pogodbe v zadevnih državah članicah;

— drugič, odobrena pomoč – to so programi pomoči in individualne pomoči, ki sta jih odobrila Komisija ali Svet;

- tretjič, pomoč, za katero se šteje, da je bila odobrena, ker Komisija ni sprejela odločbe v roku dveh mesecev, ki načeloma začne teči naslednji dan od prejema popolnega obvestila in ki ga ima na voljo za izvedbo predhodnega preizkusa;

- četrtoč, pomoč, pri kateri je potekel desetletni zastaralni rok za zahtevo za vračilo pomoči;

- petič, pomoč, za katero se šteje, da je veljavna, ker je mogoče ugotoviti, da takrat, ko se je začela izvajati, ni bila pomoč, pozneje pa je postala pomoč zaradi razvoja skupnega trga in je država članica ni spremenila.

78 Sodišče prve stopnje v obravnavani zadevi meni, da je najstarejši italijanski zakon o programih pomoči, na katerega se sklicuje, zakon iz leta 1991. Posledično je prvi primer, kjer se pomoč šteje za veljavno pomoč, v obravnavani zadevi izključen.

79 Poleg tega je Komisija navedla, kot je bilo poudarjeno v točki 62 zgoraj, da program posebnega sklada in program mobilnosti nista bila nikoli priglašena in jih nikoli ni ocenjevala v skladu s pravili za državne pomoči. Drugi in tretji primer, kjer se ukrep pomoči šteje za veljavno pomoč, v obravnavani zadevi nista podana.

- 80 Poleg tega se Komisija v izpodbijani odločbi omeji na odredbo Italijanski republiki, naj sprejme vse potrebne ukrepe za vračilo pomoči, odobrene na podlagi zadevnega ukrepa. Četrty primer, kjer se zadevni ukrep šteje za veljavno pomoč, v obravnavani zadevi ni podan.
- 81 Na koncu, Sodišče prve stopnje meni, da stranke niso podale trditve, da zadevni ukrep takrat, ko se je začel izvajati, ni bil pomoč in da je pozneje postal pomoč zaradi razvoja skupnega trga. Peti in torej zadnji primer, kjer se zadevni ukrep šteje za veljavno pomoč, v obravnavani zadevi ni podan.
- 82 Glede na navedeno je treba ugotoviti, da zadevni ukrep ne pomeni veljavne pomoči.
- 83 Zato je treba ta tožbeni razlog zavrniti.

Skladnost izpodbijane odločbe s členom 88(3) ES, Uredbo št. 2204/2002 in Smernicami Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah

Kršitev člena 88(3) ES

– Trditve strank

- 84 Italijanska republika v nasprotju z navedbami iz uvodne izjave 22 izpodbijane odločbe zatrjuje, da zadevni ukrep ni nezakonit, kot se je domnevalo, ker je bil izveden pred

odločitvijo Komisije, in sicer zaradi nujnosti. Po njenem mnenju namreč ta ukrep, če ne bi bil izveden med potekom upravnega postopka, ne bi mogel polno učinkovati.

⁸⁵ Komisija opozarja, da člen 88(3) ES določa predhodno obveščanje o vseh načrtih glede pomoči in prepoveduje izvajanje predlaganih ukrepov, dokler v postopku preiskave ni sprejeta dokončna odločitev. Država članica se ne bi smela enostransko osvoboditi obveznosti s sklicevanjem na razloge nujnosti, ker že določitev dvomesečnega roka za izvedbo predhodnega preizkusa ustreza tej zahtevi (sodba Sodišča z dne 15. februarja 2001 v zadevi Avstrija proti Komisiji, C-99/98, Recueil, str. I-1101, točka 73).

– Presoja Sodišča prve stopnje

⁸⁶ Sodišče prve stopnje opozarja, da člen 88(3) ES jasno in nedvoumno določa, da zadevna država ne sme izvajati načrtovanih ukrepov, dokler v postopku predhodnega preizkusa ni sprejeta dokončna odločitev.

⁸⁷ Poleg tega to določbo dopolnjuje člen 4(5) Uredbe št. 659/1999, ki določa dvomesečni rok – ki načeloma začne teči naslednji dan od prejema obvestila – za sprejetje odločbe po predhodnem preizkusu priglašenega ukrepa.

⁸⁸ Glede tega dvomesečnega roka, ki ga je prvotno določila sodna praksa, je Sodišče v zgoraj navedeni sodbi Avstrija proti Komisiji (točka 73) razsodilo, da se je Sodišče s

sklicevanjem na člena 230 ES in 323 ES in z določitvijo roka na največ dva meseca nameravalo izogniti vsaki pravni negotovosti, ki bi bila očitno v nasprotju z namenom faze predhodnega preizkusa državnih pomoči, ki jo določa člen 88(3) ES. Kot navaja Sodišče, bi bil namreč namen, državi članici zagotoviti potrebno pravno varnost, s tem da se jo čimprej obvesti o skladnosti morebiti nujne pomoči s Pogodbo, ogrožen, če bi bil rok samo okviren. Poleg tega bi se lahko pravna negotovost, ki bi iz tega izhajala, ob morebitnem umetnem podaljšanju faze predhodnega preizkusa še povečala.

⁸⁹ Posledično je treba priznati, da je rok, ki je zdaj določen v členu 4(5) Uredbe št. 659/1999, zavezujoč za vse stranke v postopku predhodnega preizkusa. Zadevna država članica ga zato ne sme enostransko kršiti s sklicevanjem na nujnost. Poleg tega, kot pravilno navaja Komisija, tej zahtevi že ustreza določitev dvomesečnega roka za izvedbo predhodnega preizkusa.

⁹⁰ Glede na navedeno je treba prvi del tega tožbenega zahtevka zavriniti.

Kršitev Uredbe št. 2204/2002

– Trditve strank

⁹¹ Italijanska republika ugovarja izpodbijani odločbi, ker je v uvodnih izjavah 32 in 33 navedeno, da ni mogoče šteti, da je zadevni ukrep na podlagi Uredbe št. 2204/2002 združljiv s skupnim trgov, zlasti ker se izvaja na celotnem nacionalnem ozemlju in

ker se nanaša na prenos podjetij, ki zaposlujejo več kot 1000 oseb, to pa je načeloma prenos velikih podjetij. Čeprav so pomoči za ustvarjanje delovnih mest v regijah, ki niso deležne pomoči, dovoljene le v korist malih in srednje velikih podjetij, Komisija zaradi tega dejstva ne bi smela sklepati o popolni nezdržljivosti ukrepa na podlagi Uredbe, saj naj ne bi bila izključena možnost, da lahko nakup takih podjetij enako zanima tudi mala in srednje velika podjetja.

- ⁹² Komisija zatrjuje, da Italijanska republika ne razume popolnoma nadzora nad državnimi pomočmi in zlasti programov pomoči. Da bi bil program združljiv, naj ne bi zadostovalo, da so izpolnjena merila združljivosti le v nekaterih od mogočih primerov uporabe. Nasprotno, pomoči, odobrene na podlagi programa pomoči, bi morale izpolnjevati ta merila v vseh primerih. To načelo naj bi bilo izrecno ponovljeno v členu 3(1)(a) Uredbe št. 2204/2002. Po mnenju Komisije v obravnavani zadevi zadevni ukrep ne izključuje odobritev pomoči velikemu podjetju v regiji, ki ni deležna pomoči, in posledično je Komisija pravilno ugotovila, da te ne izpolnjujejo pogojev iz Uredbe št. 2204/2002.

– Presoja Sodišča prve stopnje

- ⁹³ Sodišče prve stopnje poudarja, da iz samega besedila člena 4 Uredbe št. 2204/2002 izhaja, da so lahko samo mala in srednje velika podjetja upravičena do pomoči za ustvarjanje novih delovnih mest zunaj območij, ki izpolnjujejo pogoje za dodelitev regionalne pomoči. Kot je navedeno v uvodnih izjavah 32 in 33 izpodbijane odločbe, ta pogoj ni izpolnjen, saj se zadevni ukrep uporablja za vsa podjetja in na celotnem

nacionalnem ozemlju. Poleg tega se edini primer uporabe zadevnega ukrepa nanaša na velika podjetja na območju, ki ni deležno pomoči, in posledično državna pomoč, čeprav je bila preučevana kot taka, ni združljiva s skupnim trgov.

⁹⁴ Poleg tega Sodišče prve stopnje meni, kot pravilno ugotavlja Komisija, da se program pomoči ne more šteti za združljivega s skupnim trgov na podlagi Uredbe št. 2204/2002, če so pogoji, ki jih ta določa, izpolnjeni le v nekaterih od mogočih primerov uporabe. Pomoči, odobrene v skladu s tem programom, morajo izpolnjevati te pogoje v vseh primerih. To načelo je izrecno določeno v členu 3(1)(a) Uredbe št. 2204/2002. V obravnavani zadevi ukrep ne izključuje možnosti odobritve pomoči velikemu podjetju v regiji, ki ni deležna pomoči. Posledično je Komisija pravilno odločila, da zadevni ukrep ni izpolnjeval pogojev, določenih z Uredbo št. 2204/2002.

⁹⁵ Sodišče prve stopnje poleg tega poudarja, da se izpodbijana odločba nanaša na zadevni ukrep v celoti in v uvodni izjavi 38 izrecno določa, da odločba dopušča možnost, da se pomoči, odobrene v okviru programa, ki ga določa zadevni ukrep, po odločitvi Komisije štejejo kot v celoti ali delno združljive glede na njihove posebne značilnosti.

⁹⁶ Glede na navedeno je treba drugi del tega tožbenega razloga zavriniti.

Kršitev Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah

– Trditve strank

- ⁹⁷ Italijanska republika zatrjuje, da mora Komisija v skladu s točko 101 Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah preizkusiti združljivost vseh pomoči, namenjenih sanaciji in prestrukturiranju, ki so bile dodeljene brez njene predhodne odobritve in zato ob kršitvi člena 88(3) ES, s skupnim trgom. Italijanska republika glede tega zavrača trditve Komisije, ki se sklicuje na neobstoje elementov, potrebnih za izvedbo posamičnega preizkusa primera uporabe zadevnega ukrepa, in navaja, da bi morala Komisija italijanske organe uradno zaprositi za podatke, ki jih je potrebovala, namesto da se je omejila le na možnost posamičnega obvestila.
- ⁹⁸ Komisija zatrjuje, da iz točke 64 Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah izhaja, da je programe pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij mogoče odobriti le v korist malih in srednje velikih podjetij, kot jih je opredelila Skupnost. V nasprotju s tem, kar trdi Italijanska republika, naj točka 101 navedenih smernic ne bi določala, da mora Komisija preizkusiti združljivost s skupnim trgom vsakega ukrepa pomoči, namenjene za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah, ki je bila dodeljena brez odobritve Komisije. Šlo naj bi le za določbo, ki ureja časovno uporabo različnih pravil, ki so si sledila na tem področju, in ki zanesljivo ne zavezuje Komisije, da posamično preizkusi vse primere uporabe nepriglašениh programov.

– Presoja Sodišča prve stopnje

- 99 Sodišče prve stopnje poudarja, da lahko Komisija v skladu s Smernicami Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah, če so izpolnjeni v njih opredeljeni pogoji, odobri dve vrsti ukrepov pomoči za sanacijo in prestrukturiranje, in sicer: pomoči za sanacijo in prestrukturiranje, ki so posamično priglašene Komisiji za vsa podjetja neodvisno od njihove velikosti (točke od 22 do 63 navedenih smernic) ali programe pomoči za sanacijo in prestrukturiranje le za mala in srednje velika podjetja (točke od 64 do 69 navedenih smernic).
- 100 V obravnavani zadevi se zadevni ukrep v skladu z uredbo-zakonom št. 23/2003 uporablja za vsa podjetja, ne glede na njihovo velikost. Poleg tega je bil edini primer njegove uporabe nakup velikega podjetja, in sicer družbe Ocean, ki ga je kupilo drugo podjetje, in sicer Brandt.
- 101 Kot je bilo v zvezi z Uredbo št. 2204/2002 že navedeno v točki 94 zgoraj, se program pomoči ne more šteti za združljivega s skupnim trgom, če so zahtevani pogoji izpolnjeni le v nekaterih od mogočih primerov uporabe. Pomoči, odobrene v skladu s tem programom, morajo izpolnjevati te pogoje v vseh primerih. Posledično v obravnavani zadevi samo teoretična možnost, da bi lahko bil v okviru zadevnega ukrepa morebitni cedent malo ali srednje veliko podjetje, ne zadostuje za to, da se taka priglašena pomoč šteje za združljivo s skupnim trgom na podlagi Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah.

102 Ker zadevni ukrep ne izpolnjuje pogojev za uporabo Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah, ni treba presoditi, ali so bili upoštevani procesni pogoji.

103 Posledično je treba tretji del tega tožbenega razloga zavriniti.

104 Glede na navedeno Sodišče prve stopnje meni, da zadevnega ukrepa ni mogoče šteti za združljivega s skupnim trgom na podlagi nobenega besedila Skupnosti, na katerega se sklicuje. Zato je treba ta tožbeni razlog v celoti zavriniti.

Kršitev člena 253 ES

105 Sodišče prve stopnje glede pomanjkljive obrazložitve izpodbijane odločbe o opredelitvi zadevnega ukrepa kot državno pomoč, ki jo navajata tožeči stranki, meni, da je obrazložitev v točki 5 izpodbijane odločbe jasna in zadostna za utemeljitev stališča Komisije, pri čemer se utemeljitev, ki temu sledi, ujema s tisto, ki jo je sprejelo Sodišče prve stopnje v točkah od 63 do 70 zgoraj.

Trditve strank

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede uporabe pogoja selektivnosti

¹⁰⁶ Italijanska republika zatrjuje pomanjkljivo obrazložitev presoje Komisije v uvodni izjavi 18 izpodbijane odločbe, da naj zadevni ukrep ne bi bil splošen, ampak naj bi dodeljeval gospodarsko korist določenim podjetjem z zmanjšanjem običajnih stroškov in okrepitevijo njihovega finančnega položaja v primerjavi z drugimi konkurenti, ki nimajo koristi od istih ukrepov, to pa je poleg tega potrjeno z dejstvom, da je bil ukrep uporabljen le v enem primeru. Meni, da ta presoja izhaja iz napačne uporabe pogoja selektivnosti, določenega v Pogodbi, ki zahteva, da ukrep podpira določena podjetja ali določeno proizvodnjo. Ta pogoj naj ne bi bil izpolnjen, ker cilj in namen zadevnega ukrepa, kot je v obravnavani zadevi, ni podpiranje določenih podjetij ali določene proizvodnje, ker naj bi se zadevni ukrep uporabljal za subjekte, določene na podlagi objektivnih meril, ne da bi bilo mogoče po prostem preudarku spremeniti njihov namen. Glede omejenega trajanja in edinega primera uporabe zadevnega ukrepa, ki naj bi po mnenju Komisije pomenila njegovo selektivnost, Italijanska republika poudarja, da je dejansko pomembna le splošna in abstraktna narava besedila, ki ga določa, na podlagi katere Komisija v okviru predhodnega nadzora *a priori*, ki bi ga morala izvesti, ne bi mogla izključiti možnosti uporabe zadevnega ukrepa za druge upravičence, ki izpolnjujejo zahtevane pogoje.

¹⁰⁷ Komisija zatrjuje, da je lahko ukrep, čeprav določa svoje področje uporabe na podlagi objektivnih meril, vendarle selektiven (zgoraj navedeni sodbi Diputación Foral de Álava in drugi proti Komisiji, T-127/99, T-129/99 in T-148/99, točka 163, in Diputación Foral de Álava in drugi proti Komisiji, T-92/00 in T-103/00, točka 58). Natančna

opredelitev njegovih meril uporabe, kot je zelo kratek čas njegove uporabe, ki naj bi bil posledica tega, da je bil uporabljen le v enem primeru, naj bi dokazovala, da je splošna in abstraktna narava zadevnega ukrepa, na katero se sklicuje Italijanska republika, samo navidezna. Poleg tega, ker se izpodbijana odločba nanaša na zadevni ukrep v celoti, naj bi zadostovalo, da se ta pokaže kot selektiven le za eno od dveh kategorij upravičencev. Poleg tega Komisija v odgovor na pripombe Italijanske republike glede upoštevnosti navedene sodne prakse opozarja, da za to, da je korist selektivna, ni nujno, da se odobri po prostem preudarku. Njena selektivnost bi lahko prav tako izhajala iz uporabe meril, predvidenih za njeno avtomatično dodelitev (zgoraj navedena sodba Belgija proti Komisiji, točke od 27 do 31). Komisija nazadnje zatrjuje, da selektivnost zadevnega ukrepa potrjuje dejstvo, da je bil uporabljen le enkrat.

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede opredelitve upravičenca do pomoči, odobrene na podlagi zadevnega ukrepa

¹⁰⁸ Italijanska republika trdi, da je izpodbijana odločba tudi pomanjkljivo obrazložena, ker podjetja v težavah, ki so podrejena posebnemu postopku upravljanja in zaposlujejo več kot 1000 oseb ter so predmet prenosa, šteje za upravičence do zadevnega ukrepa le na podlagi ugotovitve, da je dejanski upravičenec do zadevnega ukrepa pogojen z vrsto dejavnikov, ki pa jih italijanski organi niso opredelili, ker niso navedli, kateri naj bi bili upoštevni za tako opredelitev in zakaj.

¹⁰⁹ Komisija opozarja, da bi zadevni ukrep prav gotovo lahko pomenil pomoč, čeprav naj bi bil upravičenec le prodajalec ali le kupec. Komisija glede tega opozarja na sodno prakso Sodišča, iz katere izhaja, da upravičenci do pomoči niso nujno subjekti, ki jim je država neposredno odobrila pozitivne ukrepe ali olajšave (sodba Sodišča z dne 19. septembra 2000 v zadevi Nemčija proti Komisiji, C-156/98, Recueil, str. I-6857,

točke od 22 do 28). V obravnavani zadevi naj bi bilo na primer popolnoma mogoče, da podjetje, ki je podrejeno posebnemu postopku upravljanja in ki prenese eno od področij dejavnosti, nadaljuje opravljanje drugih dejavnosti. V tem primeru naj bi ukrep podjetje razbremenil stroškov, ki bi jih običajno moralo nositi, in sicer plač in nadomestil, povezanih z odpusti, ter drugih različnih prispevkov, zlasti tistih, ki so izplačani za upravljanje posebnega sklada. Druge koristi bi lahko nazadnje izhajale iz dejstva, da ukrep, ki ga sprejme država, omogoča prenos podjetja, ki naj se sicer sploh ne bi zgodil oziroma bi bil izveden pod drugačnimi pogoji, na primer po višji ceni.

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede negativnih vplivov zadevnega ukrepa na trgovanje v Skupnosti in na konkurenco

110 Italijanska republika meni, da izpodbijana odločba ni obrazložena glede presoje tretjega in četrtega pogoja za uporabo člena 87(1) ES, ki se nanašata na vpliv na trgovino med državami članicami in na negativne vplive na konkurenco, ker naj bi se Komisija v uvodni izjavi 20 v zvezi s tem omejila le na trditev, ki je neizpodbitna.

111 Brandt izraža enake kritike s poudarkom, da Komisija v uvodni izjavi 20 izpodbijane odločbe napotuje na preveč splošne izraze za okrepitev finančnega položaja nekaterih podjetij v primerjavi z njihovimi konkurenti. Komisija naj tako ne bi presodila in dokazala vpliva zadevnega ukrepa na trgovino med državami članicami in škode, ki naj bi jo ta ukrep povzročil konkurenci. Tako naj Komisija ne bi izpolnila obveznosti, na katero opozarja sodba Sodišča z dne 13. marca 1985 v zadevi Nizozemska

in Leeuwarder Papierwarenfabriek proti Komisiji (296/82 in 318/82, Recueil, str. 809, točke od 22 do 24), ki je to, da mora razloge za odločitve, sprejete na področju državnih pomoči, utemeljiti z ustreznimi podatki, ki omogočajo vsaj opredelitev upoštevne trga, položaja zadevnih podjetij na tem trgu, trgovinskih tokov zadevnih proizvodov med državami članicami in izvoza podjetja, domnevnega upravičenca do pomoči.

- 112 Komisija zatrjuje, da ji ni treba dokazati dejanskega vpliva, ki so ga pomoči imele na konkurenco in trgovino med državami članicami, če so bile te pomoči dodeljene nezakonito (sodba Sodišča z dne 14. februarja 1990 v zadevi Francija proti Komisiji, C-301/87, Recueil, str. I-307, točka 33; sodba Sodišča prve stopnje z dne 29. septembra 2000 v zadevi CETM proti Komisiji, T-55/99, Recueil, str. II-3207, točka 103, in zgoraj navedena sodba P & O European Ferries (Vizcaya) in Diputación Foral de Vizcaya proti Komisiji, točka 142).

– Neustrezna obrazložitev izpodbijane odločbe glede presoje združljivosti zadevnega ukrepa s skupnim trgom na podlagi Uredbe št. 2204/2002 in Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah

- 113 Italijanska republika skupaj s trditvami, ki so bile že predstavljene v točkah 91 in 97 zgoraj, zatrjuje, da je Komisija neustrezno obrazložila izpodbijano odločbo, ker je zavrnila možnost, da bi se lahko zadevni ukrep štel kot združljiv s skupnim trgom na podlagi Uredbe št. 2204/2002 in Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah.
- 114 Komisija se v odgovoru glede neuporabe Uredbe št. 2204/2002 in Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah v obravnavani zadevi omejuje na povzemanje trditev, ki so predstavljene že v točkah 92 in 98 zgoraj.

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede vračila pomoči

- 115 Brandt meni, da je izpodbijana odločba nična zaradi nezadostne obrazložitve, ker naj Komisija ne bi navedla razlogov, zakaj je bila Italijanska republika zavezana sprejeti vse potrebne ukrepe za vračilo pomoči, odobrene Brandtu. Če bi se pravilnost takega ravnanja v pravnem in dejanskem okviru zdela vsaj dvomljiva, bi morala Komisija po mnenju Brandta izpodbijano odločbo formulirati jasno, da bi lahko Sodišče prve stopnje in zadevne stranke o tem izrazile svoje stališče.
- 116 Komisija meni, da glede Brandta ni posebej obrazložila odredbe Italijanski republiki za sprejetje ukrepov za vračilo pomoči, odobrene Brandtu na podlagi zadevnega ukrepa, ker naj bi bilo vračilo običajna in splošna posledica razglasitve nezdržljivosti nezakonite pomoči s skupnim trgov in ker naj Komisija ne bi bila zavezana preučiti posamičnega primera Brandta.

Presoja Sodišča prve stopnje

- 117 Iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je obveznost obrazložitve procesno pravilo, ki ga je treba razlikovati od vprašanja utemeljenosti obrazložitve, ker se ta nanaša na vsebinsko zakonitost spornega akta (sodba Sodišča z dne 22. marca 2001 v zadevi Francija proti Komisiji, C-17/99, Recueil, str. I-2481, točka 35, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 18. januarja 2005 v zadevi Confédération nationale du Crédit mutuel proti Komisiji, T-93/02, ZOdl., str. II-143, točka 67).

118 Obrazložitev, ki se zahteva v členu 253 ES, mora biti prilagojena vrsti obravnavanega akta ter jasno in nedvoumno izražati utemeljitev institucije, ki je akt sprejela, tako da se stranke lahko seznanijo z utemeljitvijo sprejetega ukrepa in pristojno sodišče lahko izvrši nadzor. To zahtevo je treba presojati glede na okoliščine posameznega primera, predvsem glede na vsebino akta, naravo razlogov, na katere se sklicuje, in interes, ki bi ga lahko imeli naslovniki oziroma drugi subjekti, ki jih akt neposredno in posamično zadeva. Ne zahteva se, naj obrazložitev pojasni vse upoštevne dejanske in pravne elemente, ker je treba vprašanje, ali je obrazložitev posameznega akta v skladu z zahtevami iz člena 253 ES, presojati ne samo glede na njegovo besedilo, ampak tudi glede na njegovo sobesedilo in glede na celoto pravnih pravil, ki urejajo zadevno področje (glej sodbo Sodišča z dne 2. aprila 1998 v zadevi Komisija proti Sytravalu in Brink's France, C-367/95 P, Recueil, str. I-1719, točka 63 in navedena sodna praksa).

119 Iz teh načel izhaja predvsem to, da mora Komisija dokazati, da zadevni ukrep pomeni državno pomoč in da ni združljiv s skupnim trgom. Nasprotno ji ni treba po točkah odgovoriti na neupoštevne trditve, na katere se sklicujejo zadevni nacionalni organi ali intervenienti (sodba Sodišča prve stopnje z dne 12. decembra 2006 v zadevi Asociación de Estaciones de Servicio de Madrid in Federación Catalana de Estaciones de Servicio proti Komisiji, T-95/03, ZOdl., str. II-4739, točka 108).

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede uporabe pogoja selektivnosti

120 Sodišče prve stopnje glede te prve zatrjevane pomanjkljive obrazložitve izpodbijane odločbe meni, da so podatki iz te odločbe, na katere je opozorjeno v točki 66 zgoraj, zadostni in jasni za ugotovitev, da je ukrep selektiven.

121 Posledično je treba prvi del tega tožbenega razloga zavriniti.

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede opredelitve upravičenca do pomoči, odobrene na podlagi zadevnega ukrepa

122 Sodišče prve stopnje najprej opozarja, da sta v uvodni izjavi 18 izpodbijane odločbe navedeni dve kategoriji morebitnih upravičencev do zadevnega ukrepa, in sicer:

— kupci podjetij v težavah, podrejenih posebnemu postopku upravljanja, ki zaposlujejo najmanj 1000 oseb, in ki so najkasneje do 30. aprila 2003 sklenili kolektivno pogodbo z ministrstvom za delo in socialne zadeve glede odobritve premestitve delavcev, in/ali

— podjetja v težavah, podrejena posebnemu postopku upravljanja, ki zaposlujejo najmanj 1000 delavcev in ki so predmet prenosa.

123 Sodišče prve stopnje dalje meni, da Komisiji v nasprotju s tem, kar zatrjuje Italijanska republika, v izpodbijani odločbi ni bilo treba opredeliti posameznega upravičenca do pomoči, odobrene na podlagi zadevnega ukrepa, in da se je lahko tako kot v uvodni izjavi 18 izpodbijane odločbe omejila na navedbe o dveh posebnih kategorijah upravičencev. Sodišče prve stopnje poleg tega opozarja, da je bil v edinem primeru uporabe zadevnega ukrepa namen odobrene pomoči prenos podjetja v težavah. Tako

je omogočila prostovoljno gospodarsko transakcijo med dvema subjektoma. Sodišče prve stopnje v zvezi s tem opozarja na sodno prakso, iz katere izhaja, da upravičenci do pomoči niso nujno tudi subjekti, ki jim je država neposredno odobrila pozitivne ukrepe ali olajšave (zgoraj navedena sodba Nemčija proti Komisiji, točka 28).

124 Ker je Komisija zadevni ukrep preučila le na podlagi podatkov, ki so jih predložili italijanski organi, med katerimi ni bilo posebnih dokumentov o edinem primeru njegove uporabe, je Sodišče prve stopnje odločilo, da so vse navedbe iz uvodne izjave 18 izpodbijane odločbe, vključno z neizčrpnim naštevanjem dejavnikov, od katerih je odvisna opredelitev dejanskega upravičenca, zadostne.

125 Posledično je treba drugi del tega tožbenega razloga zavrniti.

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede negativnih vplivov zadevnega ukrepa na trgovino v Skupnosti in na konkurenco

126 Sodišče prve stopnje opozarja, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da mora Komisija, čeprav je v nekaterih primerih mogoče iz okoliščin, na podlagi katerih je bila odobrena pomoč, sklepati, da ta pomoč lahko vpliva na trgovino med državami članicami in da izkrivlja ali bi lahko izkrivljala konkurenco, te okoliščine v obrazložitvi odločbe vsaj navesti (glej zgoraj navedeni sodbi Italija in Sardegnna Lines proti Komisiji, točka 66 in navedena sodna praksa, in Regione autonoma della Sardegna proti Komisiji, točki 73 in 74).

127 Vendar Komisiji ni treba dokazati dejanskih vplivov, ki so jih imele nezakonite pomoči na konkurenco in trgovino med državami članicami. Obveznost Komisije, da predloži tak dokaz, bi namreč pripeljala do podpiranja držav članic, ki izplačajo pomoči ob kršitvi obveznosti obvestila iz člena 88(3) ES, v škodo tistih, ki pošljejo obvestilo o načrtovanih pomočeh (glej sodbi Sodišča prve stopnje z dne 30. aprila 1998 v zadevi Vlaamse Gewest proti Komisiji, T-214/95, Recueil, str. II-717, točka 67, in z dne 30. januarja 2002 v zadevi Keller in Keller Meccanica proti Komisiji, T-35/99, Recueil, str. II-261, točka 85 in navedena sodna praksa). To sodno prakso potrjuje zlasti besedilo člena 87(1) ES, iz katerega izhaja, da je nezdružljiva s skupnim trgovino pomoč, ki „izkrivlja“ konkurenco, in pomoč, ki bi to „lahko izkrivljala“ (zgoraj navedena sodba Keller in Keller Meccanica proti Komisiji, točka 85).

128 V obravnavani zadevi Sodišče prve stopnje poudarja, da v uvodni izjavi 20 izpodbijane odločbe Komisija navaja naslednje ugotovitve:

„V okviru tretjega in četrtega pogoja za izvajanje člena 87(1) [ES] mora ukrep izkrievljati ali groziti z izkrivljanjem konkurence in vplivati na izmenjavo znotraj Skupnosti. Obravnavan program pomoči lahko ogrozi konkurenco, če okrepi finančni položaj nekaterih podjetij v primerjavi z njihovimi konkurenti. Ukrep še zlasti lahko izkrivlja konkurenco in vpliva na trgovino, če upravičenci konkurirajo z izdelki iz drugih držav članic, čeprav sami ne izvažajo svojih proizvodov. Če podjetja, ki koristijo pomoč, ne izvažajo, je državna proizvodnja v prednosti zaradi dejstva, da je možnost podjetij, ki se nahajajo v drugih državah članicah, da izvažajo svoje izdelke na obravnavano tržišče, zaradi tega zmanjšana.“

129 Sodišče prve stopnje poleg tega opozarja, kot je bilo presojeno v točkah od 86 do 90 zgoraj, da je Komisija v uvodni izjavi 22 izpodbijane odločbe pravilno menila, da

italijanski organi, s tem da so izvedli zadevni ukrep, preden ga je odobrila Komisija, niso izpolnili obveznosti iz člena 88(3) ES.

¹³⁰ Posledično v skladu z navedeno sodno prakso Sodišče prve stopnje meni, da je obrazložitev v uvodni izjavi 20 izpodbijane odločbe ustrezna in zadostna.

¹³¹ Glede na navedeno je treba tretji del tega tožbenega zahtevka zavrniti.

– Neustrezna obrazložitev izpodbijane odločbe glede presoje združljivosti zadevnega ukrepa s skupnim trgom na podlagi Uredbe št. 2204/2002 in Smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah

¹³² Glede te druge zatrjevane pomanjkljive obrazložitve izpodbijane odločbe Sodišče prve stopnje meni, da je obrazložitev v točkah 5.4 in 5.5 izpodbijane odločbe jasna in zadostna za utemeljitev stališča Komisije, nadaljnje utemeljevanje pa je skladno s tistim, ki ga je sprejelo Sodišče prve stopnje v točkah od 93 do 96 in od 99 do 103 zgoraj.

– Pomanjkljiva obrazložitev izpodbijane odločbe glede vračila pomoči

¹³³ Sodišče prve stopnje opozarja, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da je odprava nezakonite pomoči z vračilom pomoči in pripadajočimi obrestmi logična posledica ugotovitve njene nezdržljivosti s skupnim trgov (sodbe Sodišča z dne 21. marca 1990 v zadevi Belgija proti Komisiji, C-142/87, Recueil, str. I-959, točka 66; z dne 14. januarja 1997 v zadevi Španija proti Komisiji, C-169/95, Recueil, str. I-135, točka 47, in z dne 29. junija 2004 v zadevi Komisija proti Svetu, C-110/02, ZOdl., str. I-6333, točka 41).

¹³⁴ V obravnavani zadevi je Komisija v členu 1 izpodbijane odločbe ugotovila, da zadevni ukrep ni združljiv s skupnim trgov, kar je Sodišče prve stopnje potrdilo v točki 104 zgoraj.

¹³⁵ Posledično, v skladu z navedeno sodno prakso in ker Komisija, kot izhaja iz presoje v točkah od 140 do 145 spodaj, ni bila zavezana posamično preučiti primera Brandt, Sodišče prve stopnje meni, da Komisija tudi v zvezi s tem ni kršila dolžnosti obrazložitve v izpodbijani odločbi.

¹³⁶ Glede na navedeno je treba četrti del tega tožbenega razloga zavrniti.

¹³⁷ Ta tožbeni razlog je treba torej v celoti zavrniti.

Vračilo pomoči

Kršitev Uredbe št. 659/1999

– Trditve strank

- ¹³⁸ Brandt zatrjuje, da je Komisija odredbo, naslovljeno na Italijansko republiko, naj sprejme vse potrebne ukrepe za vračilo pomoči, ki jo je Brandt prejel posamično na podlagi zadevnega ukrepa, določila le na podlagi preizkusa tega ukrepa, ki ga je kljub temu opredelila kot splošni program. Vendar naj ne bi izvedla ustreznega preizkusa konkretnega primera uporabe domnevne pomoči. Brandt zato meni, da naj bi Komisija z odredbo Italijanski republiko, naj od Brandta zahteva vračilo te pomoči, ki bi se po običajnem preizkusu na podlagi Uredbe št. 659/1999 prav lahko pokazala kot združljiva s skupnim trgov, kršila predvsem določbe te uredbe (sodba Sodišča z dne 29. oktobra 1980 v zadevi Boussac, 22/80, Recueil, str. 3427, in sklepni predlogi generalnega pravobranilca Alberja k zgoraj navedeni sodbi z dne 22. marca 2001 v zadevi Francija proti Komisiji, Recueil, str. I-2484, točka 40). Če je Komisija namerala odrediti kakršno koli vračilo domnevne pomoči od Brandta, bi morala spoštovati postopek, določen v členu 11 Uredbe št. 659/1999.
- ¹³⁹ Komisija zatrjuje, da izpodbijana odločba ne vsebuje nobene odredbe za začasno vračilo pomoči v smislu člena 11 Uredbe št. 659/1999. Vračilo naj bi bilo odrejeno le na podlagi izpodbijane odločbe v skladu s členom 14 navedene uredbe, tako da naj vsebinski in procesni pogoji iz člena 11 te uredbe ne bi bili upoštevni. Kot izhaja iz številnih sodb, ki so potrdile negativne odločbe glede programov pomoči in v katerih je Komisija pravilno določila vračilo pomoči, odobrenih na podlagi teh programov, naj bi bilo tako ravnanje popolnoma zakonito (zgoraj navedeni sodbi Belgija proti Komisiji, točka 64 in naslednje, ter Nemčija proti Komisiji, točka 112 in naslednje; sodbe Sodišča z dne 7. marca 2002 v zadevi Italija proti Komisiji, C-310/99, Recueil,

str. I-2289, točka 98 in naslednje, z dne 19. septembra 2002 v zadevi Španija proti Komisiji, C-114/00, Recueil, str. I-7657, točka 107 in naslednje, z dne 29. aprila 2004 v zadevi Italija proti Komisiji, C-298/00 P, Recueil, str. I-4087, točka 86 in naslednje, ki potrjuje sodbo Sodišča prve stopnje z dne 15. junija 2000 v združenih zadevah Alzetta in drugi proti Komisiji, T-298/97, T-312/97, T-313/97, T-315/97, od T-600/97 do T-607/97, T-1/98, od T-3/98 do T-6/98 in T-23/98, Recueil, str. II-2319, in z dne 29. aprila 2004 v zadevi Grčija proti Komisiji, C-278/00, Recueil, str. I-3997, točke od 103 do 108).

– Presoja Sodišča prve stopnje

¹⁴⁰ Glede trditve Brandta, da je bila Komisija dolžna preizkusiti njegov primer posamično, Sodišče prve stopnje opozarja, najprej, da so italijanski organi zadevni ukrep priglasili z dopisom z dne 12. februarja 2003. Italijanska republika je v odgovoru na zahtevo po dodatnih podatkih glede zadevnega ukrepa, ki jo je nanjo naslovila Komisija, in med celotnim upravnim postopkom vztrajala, da je bil zadevni ukrep splošni program z enim samim primerom uporabe, ki se je nanašal Brandtov nakup družbe Ocean. Italijanska republika pa Komisiji ni sporočila nobenih podatkov glede posamičnega primera Brandt, kot je na primer načrt prestrukturiranja.

¹⁴¹ Sodišče prve stopnje dalje poudarja, kot je bilo opozorjeno v točki 13 zgoraj, da je bila odločitev Komisije, da odpre formalni postopek preiskave iz člena 88(2) ES, objavljena v *Uradnem listu Evropske unije* z dne 18. decembra 2003. Vendar Brandt kljub tej objavi ni menil, da bi bilo treba v formalnem postopku preiskave predložiti pripombe. Iz ustaljene sodne prakse pa izhaja, da je objava sporočila v Uradnem listu ustrezno sredstvo sporočanja vsem zainteresiranim strankam o odprtju takega postopka (sodba Sodišča z dne 14. novembra 1984 v zadevi Intermills proti Komisiji,

323/82, Recueil, str. 3809, točka 17; sodbi Sodišča prve stopnje z dne 11. maja 2005 v združenih zadevah Saxonía Edelmetalte proti Komisiji, T-111/01 in T-133/01, ZOdl., str. II-1579, točka 48, in z dne 31. maja 2006 v zadevi Kuwait Petroleum (Nederland) proti Komisiji, T-354/99, ZOdl., str. II-1475, točka 81). Brandt kljub tej objavi ni interveniral v formalnem postopku preiskave in Komisiji ni predložil nikakršne dodatne pripombe.

¹⁴² Sodišče prve stopnje zato meni, da je bila Komisija seznanjena s priglasitvijo zadevnega ukrepa in je zato imela zadostne podatke za njegovo preučitev. Čeprav Sodišče prve stopnje dopušča možnost, da je lahko obstajal dvom o tem, da zadevni ukrep pomeni posamezno pomoč, je vendarle treba upoštevati, da Komisija ni imela nobenih konkretnih podatkov, ki bi ji na podlagi trditve Italijanske republike omogočali sklepati, da je bil zadevni ukrep uporabljen le v enem primeru. Glede tega Sodišče prve stopnje opozarja, da lahko v primeru sistema pomoči Komisija zato, da preveri, ali ta sistem vsebuje elemente pomoči, preuči le splošne značilnosti zadevnega sistema in ni dolžna obravnavati vsakega posameznega primera uporabe (zgoraj navedeni sodbi Sodišča Italija in Sardegna Lines proti Komisiji, točka 51, in Grčija proti Komisiji, točka 24; sodba Sodišča z dne 15. decembra 2005 v zadevi Unicredito Italiano, C-148/04, ZOdl., str. I-11137, točka 67).

¹⁴³ Sodišče prve stopnje poleg tega opozarja, da je v uvodni izjavi 38 izpodbijane odločbe jasno navedeno, da se ta nanaša na zadevni ukrep in njegove primere uporabe, vendar dopušča možnost, da se posamezne pomoči, ki so dodeljene v okviru programa, po odločbi Komisije štejejo kot v celoti ali delno združljive s skupnim trgovom na podlagi svojih posebnih značilnosti.

¹⁴⁴ Posledično Sodišče prve stopnje meni, da je Komisija pravilno preizkusila zadevni ukrep, tako kot ga je priglasila Italijanska republika, in da zato Komisija Brandtu ni povzročila nobene škode v zvezi s postopkom.

145 Glede na navedeno je treba prvi del tega tožbenega razloga zavriniti.

Kršitev načela varstva zaupanja v pravo

– Trditve strank

146 Glede odredbe za vračilo se Brandt v bistvu sklicuje na načelo varstva zaupanja v pravo in trdi, da ni bila spoštovana obveznost obrazložitve.

147 Komisija zatrjuje, da je Sodišče še pred sprejetjem Uredbe št. 659/1999 in neodvisno od obstoja izrecne določbe o tem priznalo, da je odprava nezakonite pomoči z vračilom pomoči in pripadajočimi obrestmi logična posledica ugotovitve njene nezdružljivosti s skupnim trgov (zgoraj navedena sodba Belgija proti Komisiji, točka 66; sodba Sodišča z dne 14. septembra 1994 v združenih zadevah Španija proti Komisiji, od C-278/92 do C-280/92, Recueil, str. I-4103, točka 75; zgoraj navedena sodba Španija proti Komisiji, točka 47; zgoraj navedena sodba Italija proti Komisiji, točka 98, in zgoraj navedena sodba Komisija proti Svetu, točka 41).

148 Člen 14 Uredbe št. 659/1999 naj bi zdaj Komisiji izrecno nalagal, da odredi vračilo pomoči od upravičenca, razen če bi bilo to v nasprotju s splošnim načelom prava Skupnosti, kot je načelo varstva zaupanja v pravo.

149 Vendar Komisija meni, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da naj bi imela podjetja, ki so upravičena do pomoči, legitimno pričakovanje glede zakonitosti pomoči načeloma le, če so bile te dodeljene v skladu s postopkom iz člena 88 ES. Vesten gospodarski subjekt naj bi bil navadno sposoben ugotoviti, ali je bil ta postopek spoštovan, tudi če je za nezakonitost izpodbijane odločbe o dodelitvi pomoči zadevna država članica odgovorna toliko, da se zdi njena odprava v nasprotju z načelom dobre vere (sodbi Sodišča z dne 20. septembra 1990 v zadevi Komisija proti Nemčiji, C-5/89, Recueil, str. I-3437, točka 14, in z dne 20. marca 1997 v zadevi Alcan Deutschland, C-24/95, Recueil, str. I-1591, točka 25).

150 Da bi Komisija priznala upravičencem do pomoči, da se sklicujejo na izredne okoliščine, na podlagi katerih bi lahko utemeljili legitimno pričakovanje glede zakonitosti pomoči, in da torej nasprotujejo njeni vrnitvi, mora po mnenju Komisije v takem primeru, kot izhaja iz ustaljene sodne prakse, zadevne okoliščine presoditi nacionalno sodišče, ki mu je zadeva morebiti predložena v odločanje, potem ko je Sodišču, če je bilo to potrebno, predložilo vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašajo na razlago (zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Nemčiji, točka 16, in Italija proti Komisiji, točka 103).

151 Komisija ugotavlja, da je bil zadevni ukrep v obravnavani zadevi določen z uredbo-zakonom, ki je začel veljati takoj. Očitno naj bi torej bilo, da Italijanska republika, čeprav je priglasila zadevni ukrep in ob tem priznala, da je šlo za program pomoči, ni spoštovala obveznosti iz člena 88(3) ES in da je izvršila zadevni ukrep nezakonito, ker Komisija še ni odločila o njegovi združljivosti s skupnim trgov. Poleg tega Komisija navaja da je bila s samim dopisom o priglasitvi z dne 7. februarja 2003 pozvana k presoji združljivosti zadevnega ukrepa s skupnim trgov na podlagi smernic Skupnosti o državni pomoči za sanacijo in prestrukturiranje podjetij v težavah.

152 Zato naj bi bilo že od začetka jasno, da bi ukrepi za uporabo zadevnega ukrepa lahko pomenili državno pomoč in da je bil kršen člen 88(3) ES. Po mnenju Komisije je to zadostovalo za takojšnjo izključitev predpostavke o legitimnem pričakovanju.

– Presoja Sodišča prve stopnje

153 Kot izhaja iz dejanskega stanja in kot je bilo razsojeno v točkah 70 in 104 zgoraj, zadevni ukrep ni združljiv s skupnim trgovom, ker je bil sprejet ob kršitvi materialnih in procesnih pravil Skupnosti glede državnih pomoči.

154 Sodišče prve stopnje meni, da se zdi v obravnavani zadevi nemogoče, da bi vesten gospodarski subjekt, kot je Brandt, lahko prezrl nezakonnost zadevnega ukrepa. Sodišče prve stopnje glede tega poudarja, da iz ustaljene sodne prakse izhaja, da naj bi imela podjetja, ki so upravičena do pomoči, ob upoštevanju obveznega nadzora državnih pomoči, ki ga izvaja Komisija na podlagi člena 88 ES, legitimno pričakovanje glede zakonitosti pomoči načeloma le, če so bile te dodeljene v skladu s postopkom (zgoraj navedeni sodbi Komisija proti Nemčiji, točka 14, in Alcan Deutschland, točka 25). Vesten gospodarski subjekt mora navadno biti sposoben ugotoviti, ali je bil ta postopek spoštovan, tudi če je za nezakonnost izpodbijane odločbe o dodelitvi pomoči zadevna država članica odgovorna toliko, da se zdi njena odprava v nasprotju z načelom dobre vere (zgoraj navedena sodba Alcan Deutschland, točka 41, in sodba Sodišča prve stopnje z dne 14. januarja 2004 v zadevi Fleuren Compost proti Komisiji, T-109/01, Recueil, str. II-127, točka 135).

155 Sodišče prve stopnje nazadnje opozarja, da iz ustaljene sodne prakse prav tako izhaja, da mora v primeru, če upravičenec, kot je na primer Brandt, meni, da obstajajo

izredne okoliščine, na podlagi katerih bi lahko utemeljil svoje legitimno pričakovanje o zakonitosti pomoči, o tem presoditi nacionalno sodišče, ki mu je zadeva morebiti predložena v odločanje, potem ko je Sodišču, če je bilo to potrebno, predložilo vprašanja za predhodno odločanje, ki se nanašajo na razlago (zgoraj navedene sodbe Komisija proti Nemčiji, točka 16; Italija proti Komisiji, točka 103, in Fleuren Compost proti Komisiji, točka 136).

156 Posledično je treba prav tako zavrniti drugi del tega tožbenega razloga.

157 Glede na navedeno je treba torej ta tožbeni razlog v celoti zavrniti.

Stroški

158 V skladu s členom 87(2) Poslovnika se stranki, ki z zahtevkom ni uspela, naloži plačilo stroškov, če so bili ti priglašeni. Ker Italijanska republika v zadevi T-239/04 z zahtevkom ni uspela, se ji naloži plačilo stroškov, kot je predlagala Komisija. Prav tako se Brandtu, ki v zadevi T-323/04 ni uspel z zahtevkom, naloži plačilo stroškov, kot je predlagala Komisija.

Iz teh razlogov je

SODIŠČE PRVE STOPNJE (prvi senat)

razsodilo:

- 1. Tožbi se zavrneta.**

- 2. Italijanska republika nosi svoje stroške in stroške, ki jih je v zadevi T-239/04 priglasila Komisija.**

- 3. Družba Brandt Italia SpA nosi svoje stroške in stroške, ki jih je v zadevi T-323/04 priglasila Komisija.**

García-Valdecasas

Cooke

Labucka

Razglašeno na javni obravnavi v Luxembourg, 12. septembra 2007.

Sodni tajnik

Predsednik

E. Coulon

J. D. Cooke